

Un procuror – președinte, un judecător - vicepreședinte

CSM și-a ales conducerea

Noul Consiliu Superior al Magistraturii (CSM) și-a ales, vineri, conducerea pentru anul 2017, procurorul Cristian Ban fiind ales președinte al instituției, iar judecătorul ICCJ, Mariana Ghenea, vicepreședinte.

Procurorul Cristian Ban a condus Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București, el fiind ales ca membru CSM de adunările generale ale parchetelor de pe lângă curțile de apel din țară. Magistratul va fi, în anul 2017, președinte al consiliului. Judecătorea Mariana Ghenea, membru al Consiliului Superior al Magistraturii (CSM) din partea ICCJ, a fost aleasă vicepreședinte al instituției. „În ceea ce privește mult discutata răspundere materială a magistraților, iminenta inițiativă legislativă este o problemă sensibilă, chiar și pentru dumneavoastră domnule ministru, în activitatea pe care o veți desfășura. Nu o dorim, nu o vedem în altă modalitate decât cea reglementată în prezent. O astfel de inițiativă nu poate fi declanșată decât după o atentă evaluare. După o responsabilă apreciere a cadrului legislativ care să reclame această modalitate de răspundere, după implementarea unui sistem de legi bune pentru o justiție bună,

după o consultare reală a magistraților, și după identificarea altor modalități de eficientizare a activității magistraților. Nu cred și nu credem că se pune problema la acest moment unei inițiative legislative sub acest aspect. Până când magistratul, judecătorul, procurorul nu va beneficia de toate condițiile materiale, de resurse umane, de volum optim de activitate - bunăoară în statele europene sunt judecători care au două, trei cauze pe lună – suntem departe de această realitate, dar poate în condițiile în care vom avea creat cadrul care să ne confere siguranță, care să ne ofere condițiile de muncă astfel încât magistratul poate să nu greșească, atunci poate s-ar pune problema unei astfel de inițiative. Până atunci, nu susținem un asemenea punct de vedere”, a spus judecătorea Mariana Ghenea la CSM. Noul CSM este format din judecătorii Simona Camelia Marcu și Mariana Ghenea de la Înalta Curte de Casație și Justiție, Lia Savonea de la Curtea de Apel București, Nicoleta Margareta Țiț de la Curtea de Apel Brașov, Andrea Annamaria Chiș de la Curtea de Apel Cluj, Gabriela Baltag de la Tribunalul Neamț, Evelina Mirela Oprina de la Tribunalul Ilfov, Mihai Andrei Bălan de la Judecătoria Timișoara și Mihai Bog-

Mariana Ghenea, președintele CSM, și Cristian Ban, vicepreședintele CSM

dan Mateescu de la Judecătoria Râmnicu Vâlcea.

În CSM au fost mai fost aleși procurorii Codruț Olaru de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Cristian Mihai Ban de la Parchetul de pe lângă

Curtea de Apel București, Florin Deac de la Parchetul de pe lângă Tribunalul Maramureș, Nicolae Andrei Solomon de la Parchetul de pe lângă Tribunalul București și Tatiana Toader din Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 2 București. ■

Răsufări parlamentare

urmare din pag. 1

...excesul de mândrie, infatuarea, orgoliul sunt diavolești. Consemnările care urmează mi-au fost insuflete imperativ și necesar de ultimele alegeri parlamentare și investirea unui nou guvern politic, aș dori să cred de reconsiderare națională, când s-au confundat din nou, în mod solemn, adversitatea și competiția cu dușmănia.

M-a întrebat un bărbat, onorabil, foarte apropiat de sufletul meu, de ce n-am candidat la recente alegeri parlamentare de la 11 decembrie 2016. I-am răspuns sec, cam agasat, că n-am avut din partea lui. Acum, la cumpăna de ani, mă simt obligat, ca un fel de bilanț politic individual, să fac câteva mărturisiri lămuritoare, cu mulțumiri ziarului Crisana pentru găzduire.

Cu câteva luni înainte de alegeri am primit un telefon de la domnul Lucian Bolcaș, avocat, incontestabil patriot român, alături de care am depus de mai multe ori buchete de flori pe mormântul bunicului Nicolae Bolcaș din Beiuș, să contribui la alcătuirea unui Forum Național de sărbătorire a centenarului Unirii din 1918, format din asociații, societăți, ONG-uri, nu ca partid politic, acceptând și înțelegând să particip la o asemenea acțiune. Am primit apoi o invitație sub formă de Manifest (îl păstrează în arhiva personală), din partea președintelui Senatului Partidului România Unită, să mă înscriu în acest partid, dar din motive pe care le voi explicita imediat n-am putut accepta această propunere. Nu neg că mi-a trecut prin gând o candidatură ca independent, ca tehnocrat, ca un fel de profesor sau mentor de tineri deputați, dar ideea tehnocraților neafiliați politic s-a dovedit, cum se spune în literatură, o utopie negativă, ca să nu zic neagră. La 11 iulie 2016, i-am trimis o scrisoare, prin intermediul secretarei Larisa Stancu, chiar lui Nicușor Dan, ademenit de numele formațiunii sale de salvare a României, fără să-i cunosc încă programul sau doctrina. Într-o zi de marți, 2 august, a fost la Oradea, dar n-a vrut să știe de mine, probabil fiindcă am fost PRM-ist. A declarat atunci că partidul său, USR, nu va fi nici de stânga, nici de dreapta, nici naționalist, nici modernist, incolor, inodor, fără gust,

fără miros, ca apa de ploaie, dar cu un program tehnocrat, deci tot o utopie, absurdă, imposibilă în ordinea practică a exercitării puterii legislative, executive și judecătorești într-un stat de drept.

Într-un weekend cu familia la Praga, o colegă de la Universitatea Karolină, filoromâncă și cunoscătoare a realităților românești, mi-a atras atenția, cu argumente, care din păcate încep să se confirme, că denumirea de Uniunea Salvați România ar putea fi o capcană, un nou mod de a-i prosti pe alegători. Doamne, ocrotește-i pe români de o țepă care ar putea fi mai periculoasă decât a lui Vlad Țepeș.

Personal m-am lepădat de președintele Vadim, nu și de partid, la începutul ultimei sesiuni din legislatura 2004-2008. Nu mă mai regăseam în mentalitatea conducerii centrale, cu practici absconse, unele de neacceptat, cu situația de permanență opoziție sterilă a partidului, strivit de o putere majoritară, care la români s-a dovedit a fi nu numai miraculoasă, dar și dușmănoasă, mincinoasă, uneori chiar ticăloasă. În pragul campaniei electorale din 2008 am renunțat să mai candidez pentru un loc în Parlamentul României. Pentru a mă justifica față de partid și colegii din filială, am scris un articol, De ce nu am candidat?, pe care l-am trimis redacției revistei Tricolorul, dar n-a fost publicat. Invocam acolo, printre altele (citez din memorie), cel puțin două motive majore: La vârsta mea, după două mandate, cu conștiința împăcată, aveam alte priorități academice, științifice și de familie pe care doresc să le duc la bun sfârșit. Alegerile parlamentare prin vot uninominal mi s-au părut apoi inoportune, păguboase, nelegitime, respingătoare prin consecințele lor imprevizibile (care s-au și dovedit), pe care PRM le-a atacat în contencios administrativ. În această situație, le-am propus celor din conducerea partidului să boicoteze alegerile în sens constructiv, de refuz și de izolare față de introducerea votului uninominal. PRM a participat și a pierdut alegerile și mulți candidați cu merite incontestabile au ieșit pe ușa din spate a politicii. Abia atunci, imediat după alegeri, revista Tricolorul, în numărul din 3 decembrie 2008, a catadicsit

să publice articolul De ce nu am candidat? Timpul mi-a dat dreptate și iată că după 8 ani în care s-au irosit două legislaturi, cu mulți uninominaliști corupți, preocupați numai de interesele proprii, care au compromis Parlamentul, s-a revenit la votul pe liste de partid. Nu este exclus ca în noul Parlament să fi intrat și oameni ineficienți, scandalagii sau alintați ai destinului, dar votul uninominal este mai potrivit deocamdată numai pentru alegerile locale. În urma pierderii alegerilor parlamentare din 2008, după o rețetă românească, în PRM au început certurile și acuzațiile. Unii membri au migrat la alte partide sau au fost excluși. Eu nu puteam face acest lucru fiindcă am învățat din experiența altor popoare, cu o cultură politică mai avansată, că trecerile de la un partid la altul erau profund dezonorante. În Cehoslovacia, de exemplu, unde am funcționat mai mulți ani ca lector de limbă și cultură română, despărțirea de un partid era mai rușinoasă decât divorțul. Nu întâmplător, Dante îi așază pe trădătorii de patrie, rude și partid în cercul cel mai îngust, îngrozitor al Infernului, alături de Iuda, Brutus și Cassius. Partidul meu, în schimb, în momentul când Gheorghe Funar nu mai avea nevoie de susținerea lui Vadim, iar tribunalul nu voia să renunțe la calitatea sa de lider, s-a rupt în două și s-a împărțit în două tabere, tabăra lui Funar și partidul lui Vadim. O bună parte dintre membrii celor două facțiuni s-au înscris apoi în partidul nou înființat a lui Bogdan Diaconu, Partidul România Unită. Acesta a fost începutul sfârșitului PRM ca formațiune politică, creată într-adevăr de Corneliu Vadim Tudor. Din păcate, Vadim s-a prea grăbit să ia cu sine în mormânt talanții investiți în partid, iar tabăra lui Funar a rămas pe pământ, cum spunea Eminescu, ca un „mort frumos cu ochii vii”. Partidul România Unită nu este decât o așchie din trunchiul PRM, care n-a intrat în noul Parlament poate și datorită efigiei lui Vlad Țepeș, care îi sperie pe oameni. Acest partid poate avea un viitor în politica românească, dacă va ști să-și redefiniească doctrina, programul și ideologia după modelul american, care numește naționalismul, pentru a evita conotațiile

negative, patriotism. Într-o țară multietnică, multilingvistică și multiconfesională, cum suntem și noi, e nevoie de un partid naționalist, ci de identitate națională, patriotic, de un partid care să apere interesele și identitatea istorică, geografică, culturală și politică a poporului român.

În ce mă privește, ca un om serios ce mă pretind, eu nu mă puteam rupe ca un corp în două și am rămas numai cu sufletul. Pentru mine idealul de Românie Mare sau Unită a rămas în permanență o stare de spirit care ar trebui să-l caracterizeze pe fiecare politician român, indiferent de partidul politic din care face parte. Pentru cine mai identifică politicul cu partinicul am mai spus-o și repet. Politician, în sens etimologic, genuin (de la gr. polis – cetate, oraș, stat) înseamnă un om agrenat inevitabil în mecanismul vieții sociale, publice. Om apolitic, guvern apolitic sunt un nonsens, o contradicție în termeni. Politician te naști, membru de partid te poți face. Față de un partid poți fi independent, de politică nu. Apolitismul este o aberație, o imposibilitate. La drept vorbind, nici justiție apolitică nu există, ci nepartinică, independentă cum ar trebui să fie.

După sciziunea fatală din partid, după decesul lui Vadim (Dumnezeu să-l odihnească!), dar mai ales după procentajul minuscul la ultimele alegeri parlamentare, PRM a încetat să mai conteze pe scena politică a țării, iar filiala PRM Bihor, din care am făcut și eu parte, și-a dat duhul de ziua morților, la 1 noiembrie 2016, când, printr-o adresă a președintelui interimar PRM, Adrian Popescu, din București, a fost repus în funcție un președinte necunoscut și neagreat de nimeni, un demolator dovedit al filialei, preocupat mai mult de păstrarea sediului ca birou de afaceri personale. În final, cred că a înțeles toată lumea răspunsul bilanțier la întrebarea de ce nu am candidat: fiindcă am rămas în afara oricărui partid politic, dar nu și în afara politicii, adică de implicare voluntară, liber consimțită în viața comunității, a polisului, adică a orașului și a țării. ■